

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci žalobcu: **A. S.**, bytom P.P., *právne zastúpený JUDr. M. V., advokátom*, Advokátska kancelária so sídlom v B., B. č.X., proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Bratislave**, Lamačská cesta 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2009/2671-MIK zo dňa 8. decembra 2009, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 98/2010 – 33 zo dňa 6. mája 2011, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S 98/2010 - 33 zo dňa 6. mája 2011 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. A-2009/2671-MIK zo dňa 8. decembra 2009 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný **je povinný** zaplatiť žalobcovi *trovy konania* pozostávajúce zo sumy zaplatenej titulom *súdnych poplatkov* v sume 132 € a z *trov právneho zastúpenia* v sume 385,79 €, všetko na účet jeho právneho zástupcu do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) postupom podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozhodnutia len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2009/2671-MIK zo dňa 8. decembra 2009 – **ktorým** ako príslušný odvolací orgán podľa ustanovenia § 4 písm. b/ zákona č. 608/2003 Z. z., ako aj podľa § 118 zák. č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „stavebný zákon“) **rozhodujúc o odvolaní žalobcu** podľa § 59 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“) ako aj podľa ustanovení § 46 a § 47 správneho poriadku a príslušných ustanovení stavebného zákona **zmenil rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Vajnory č. OS-3446/2009/DTZ zo dňa 28. augusta 2009** (ktorým bol žalobca uznaný za vinného z toho, že sa dopustil stavebného priestupku podľa § 105 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona na tom skutkovom základe, že nesplnil výzvu orgánu štátneho stavebného dohľadu zo dňa 15.12.2008 zn. OS – 1613/2008/MOK-3 na zastavenie stavebných prác na zmene stavby rodinného domu súp. č. X.X. parc. č. X. kat. úz. V., P.P., keďže v čase od 10.5.2009 do 5.6.2009 realizoval na tejto stavbe stavebné práce a za tento priestupok mu bola uložená pokuta podľa § 105 ods. 1 stavebného zákona vo výške 331 €) **tak, že príslušnú časť výroku napadnutého rozhodnutia zrušil a nahradil textom znenia, podľa ktorého ... sa žalobca uznáva vinný zo spáchania priestupku podľa ustanovenia § 105 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, a to na tom skutkovom základe, že nesplnil výzvu orgánu štátneho stavebného dohľadu zo dňa 15.12.2008 zn. OS-1613/2008/MOK-3 na zastavenie stavebných prác na zmene dokončenej stavby rodinného domu súp. č. X.X. parc. č. X. kat. úz. V., P.P., keď v čase od 10.5.2009 do 5.6.2009 realizoval na tejto stavbe stavebné práce, spočívajúce v zastrešení nadstavby a prístavby rodinného domu... V ostatných častiach ponechal napadnuté rozhodnutie v platnosti.** O trovách konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, a to žalobcovi z dôvodu jeho neúspechu, pričom žalovaný nemal zo zákona na ich náhradu nárok.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že v danom prípade predmetom správneho konania bol len jeden priestupok, a to **neuposlúchnutie výzvy správneho orgánu**. Preto nebolo možné uložiť len jednu sankciu za viac priestupkov žalobcu. Zdôraznil, že zo spisu vyplýva, že konanie **o priestupku žalobcu za uskutočňovanie stavby bez stavebného povolenia** bolo začaté a vo veci bolo rozhodnuté pred začatím tohto konania. Žalovaný teda nemohol postupovať tak, že v konaní o priestupku pre neuposlúchnutie výzvy, ktoré začalo dňa 15.5.2009 prejedná a rozhodne aj o priestupku vo veci uskutočnenia stavby bez stavebného povolenia začatého dňa 13.1.2009 (rozhodnuté dňa 20.4.2009) tak, ako sa toho domáhal žalobca. Krajský súd poukázal tiež na skutočnosť, že podkladom pre napadnuté rozhodnutie bola výzva preukázateľne doručená žalobcovi dňa 2.1.2009, výsledky miestneho zisťovania, vyjadrenia žalobcu na nariadenom ústnom pojednávaní, a teda neobstojí námietka žalobcu, že správny orgán nemohol ako podklad pre rozhodnutie využiť rozhodnutie č. OS-1613/2008/MOK-3 z 22.12.2008, pretože toto rozhodnutie nebolo podkladom napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru súdu, správny orgán dostatočne a zrozumiteľne zdôvodnil výšku uloženej sankcie, pričom prihliadol najmä na charakter porušenia povinností žalobcu, ktoré spočívali najmä vo vedomom a úmyselnom porušovaní pokynov správneho orgánu, porušovaní verejných záujmov chránených zákonom (stavebný zákon), rozsahu stavby, okolnosti, že sa jednalo v súvislosti s predmetnou stavbou o ďalšie porušenie povinností žalobcu. Zdôraznil, že vzhľadom na rozsah a charakter realizovanej stavby, podľa jeho názoru, by nižšia sankcia nespĺnila voči žalobcovi svoju preventívnu a výchovnú funkciu smerujúcu k rešpektovaniu orgánov štátneho stavebného dohľadu a k predchádzaniu živeľnej výstavby bez rešpektovania verejných záujmov, pričom žalobca v konaní nepreukázal, že by ho výška uloženej sankcie existenčne ohrozovala. Na základe uvedených dôvodov dospel k záveru, že správny orgán rozhodol na základe dostatočne zisteného stavu veci, vec správne právne posúdil, jeho rozhodnutie obsahovalo náležitosti podľa ust. § 47 správneho poriadku, bolo riadne a zrozumiteľne odôvodnené, a preto žalobu zamietol.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie, a to z dôvodu, že krajský súd nedostatočne ustálil skutkový stav a na základe takto nedostatočného zistenia skutkového stavu prišiel k nesprávnym právnym záverom. V rámci odvolania poukázal na nasledujúce skutočnosti:

a/ Krajský súd v rozsudku uvádza, že dňa **22.12.2008** žalobca prevzal výzvu prvostupňového správneho orgánu, aby bezodkladne zastavil všetky práce súvisiace

s realizáciou nepovolenej stavby (str. 4 rozsudku). Podľa úradného záznamu zo dňa 29.12.2008 sa na predmetnej stavbe ďalej pracovalo. Ak je toto pravda, potom sa priestupok stal už 29.12.2008 a prvostupňový správny orgán o tom mal vedomosť. Bol tu teda dôvod a nakoniec aj povinnosť správneho orgánu, aby prejednal tento priestupok a i priestupok, o ktorom vydal rozhodnutie OS-67/2009/DTZ z 20.4.2009.

b/ V rozhodnutí Mestskej časti Vajnory sa však tvrdí, že „keďže sa stavba začala realizovať bez stavebného povolenia, tunajší úrad dňa 15.12.2008 vyzval stavebníka na zastavenie stavebných prác. Výzva bola stavebníkom prevzatá dňa **02.01.2009**“. Žalovaný vo svojom rozhodnutí uvádza: „Dňa 15.12.2008 bola žalobcovi na základe zistenia, že stavba „Rodinný dom P.P. – zmena dokončenej stavby“ parc. č. X. v k.ú. V. sa realizuje bez právoplatného stavebného povolenia, vydaná výzva na zastavenie stavebných prác podľa § 105 ods. 2 stavebného zákona, preukázateľne mu bola doručená dňa **22.12.2008**“.

Takže podľa rozhodnutia MČ Vajnory porušil výzvu doručenú mu 2.1.2009, podľa žalovaného výzvu doručenú mu 22.12.2008 a podľa krajského súdu výzvu doručenú 22.12.2008. Paradoxne potom vyznieva odôvodnenie krajského súdu uvedené na str. 8 ods. 2 rozsudku, podľa ktorého podkladom pre rozhodnutie bola výzva preukázateľne doručená žalobcovi dňa 2.1.2009.

c/ Ani z jedného rozhodnutia správnych orgánov a ani z napadnutého rozsudku nie je možné zistiť, kto je v MČ Vajnory orgánom štátneho stavebného dozoru, pričom citovanie § 99 stavebného zákona na to nestačí.

d/ Správnemu orgánu bolo už 29.12.2008 zrejmé, že „porušil“ výzvu na zastavenie stavebných prác doručenú mu 22.12.2008 (viď. úradný záznam), krajský súd napriek tomu tvrdí, že správny orgán nemohol postupovať podľa § 12 ods. 2 priestupkového zákona.

Žalobca zároveň uviedol, že krajský súd sa nevysporiadal žiadnym spôsobom s jeho námietkou, že správny orgán pri svojom rozhodovaní absolútne nezobral do úvahy ustanovenie § 3 ods. 4 správneho poriadku. Podľa názoru žalobcu správny orgán je povinný aplikovať príslušné ustanovenia právneho predpisu na konkrétne skutkové okolnosti toho – ktorého prípadu, nestačí tu citovať ustanovenie právneho predpisu, ako to napr. urobil správny orgán pri odôvodnení výšky pokuty. Žalobca si zároveň v rámci odvolania uplatnil náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré vyčíslil v sume 127,64 € (1 úkon 120,23 € + 1x paušál á 7,41 €).

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (§ 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že rozhodnutie žalovaného nebolo vydané v súlade so zákonom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. júla 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu č. A-2009/2671-MIK zo dňa 8.12.2009 – **ktorým podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku ako aj podľa ustanovení § 46 a § 47 správneho poriadku a príslušných ustanovení stavebného zákona bolo zmenené rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Vajnory č. OS-3446/2009/DTZ zo dňa 28.8.2009 (ktorým bol žalobca uznaný za vinného z toho, že sa dopustil stavebného priestupku podľa § 105 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona na tom skutkovom základe, že nesplnil výzvu orgánu štátneho stavebného dohľadu zo dňa 15.12.2008 zn. OS – 1613/2008/MOK-3 na zastavenie stavebných prác na zmene stavby rodinného domu súp. č. X.X. parc. č. X. kat. úz. V., P.P., keďže v čase od 10.5.2009 do 5.6.2009 realizoval na tejto stavbe stavebné práce a za tento priestupok mu bola uložená pokuta podľa § 105 ods. 1 stavebného zákona vo výške 331 €) tak, že príslušnú časť výroku napadnutého rozhodnutia zrušil a nahradil textom znenia**, podľa ktorého ...sa žalobca uznáva vinný zo spáchania priestupku podľa ustanovenia § 105 ods. 1 písm. c/ stavebného zákona, a to na tom skutkovom základe, že nesplnil výzvu orgánu štátneho stavebného dohľadu zo dňa 15.12.2008 zn. OS-1613/2008/MOK-3 na zastavenie stavebných prác na zmene dokončenej stavby rodinného domu súp. č. X.X. parc. č. X. kat. úz. V., P.P., keď v čase od 10.5.2009 do 5.6.2009 realizoval na tejto stavbe stavebné práce, **spočívajúce v zastrešení nadstavby a prístavby rodinného domu...** V ostatných častiach ponechal napadnuté rozhodnutie v platnosti.

Podľa ustanovenia § 250ja ods. 7 O.s.p. ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

Vzhľadom na citované ustanovenie § 250ja ods. 7 O.s.p. odvolací súd poukazuje na rozhodnutie NS SR ako odvolacieho súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 3Sžp/23/2011 z 1.12.20011, z ktorého uvádza nasledovné:

*„Napadnutým rozhodnutím č. A-2009/2101-DLD zo dňa 16.11.2009 žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku, ako aj podľa ustanovení § 46 a § 47 správneho poriadku **a príslušných ustanovení stavebného zákona** rozhodol, že „mení odvolaním napadnuté rozhodnutie Mestskej časti Bratislava - Vajnory č. OS-67/2009/DTZ zo dňa 20. apríla 2009 takto: Príslušnú časť výroku napadnutého rozhodnutia ruší a nahrádza textom nasledovaného znenia:A.. S., bytom P. sa uznáva vinný zo spáchania priestupku podľa ust. § 105 ods. 2 písm. a/ stavebného zákona, a to na tom skutkovom základe, že od 10. novembra 2008 preukázateľne do 10. januára 2009 realizoval zmenu dokončenej stavby, spočívajúcu v prístavbe a nadstavbe rodinného domu súp. č. X.X. parc. č. X., kat. úz. V., na ulici P. bez stavebného povolenia“. V ostatných častiach ponecháva napadnuté rozhodnutie v platnosti“.*

Najvyšší súd zistil, že napadnuté rozhodnutie žalovaného je rozhodnutím o uznaní žalobcu vinným z priestupku. Žalovaný v úvodných ustanoveniach napadnutého rozhodnutia uviedol, že procesne postupoval podľa § 46 a § 47 správneho poriadku a „príslušných ustanovení stavebného zákona“. Tieto príslušné ustanovenia stavebného zákona neidentifikoval a v dôsledku toho je rozhodnutie v tejto časti neurčité. **V rozhodnutí, ktorým sa ukladajú sankcie právnym subjektom, nie je prípustné používať všeobecné odkazy na právne predpisy.**

Podľa § 105 ods. 6 o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov, na priestupky a ich prejednávanie sa vzťahujú všeobecné predpisy o priestupkoch.

V dôsledku ustanovenia § 105 ods. 6 stavebného zákona stavebný úrad v odvolacom konaní o priestupku fyzickej osoby primárne nepostupuje podľa všeobecného predpisu o správnom konaní (zák. č. 71/1967 Zb. správny poriadok v znení neskorších zmien a doplnkov), ale podľa všeobecných predpisov o priestupkoch (zákon Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Všeobecné predpisy o správnom konaní sa v priestupkovom konaní aplikujú až subsidiárne (§ 51 zák. SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov).

Podľa § 77 zák. SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, výrok rozhodnutia o priestupku, ktorým je obvinený z priestupku uznaný vinným, musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času spáchania priestupku, vyslovenie viny, druh a výšku sankcie, prípadne rozhodnutie o upustení od uloženia sankcie (§ 11 ods. 3), o započítaní času do času zákazu činnosti (§ 14 ods. 2), o uložení ochranného opatrenia (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 ods. 2) a o trovách konania (§ 79 ods. 1).

Z obsahu výroku napadnutého rozhodnutia je zrejmé, že žalovaný zmenil výrok o uznaní žalobcu vinným z priestupku, v rámci ktorého doplnil skutok tak, že išlo o zmenu dokončenej stavby „spočívajúcej v prístavbe a nadstavbe“.

Podľa § 73 ods. 2, prvá veta zák. SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších zmien a doplnkov (ďalej „všeobecný predpis o priestupkoch“) obvinený z priestupku má právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a k dôkazom o nich, uplatňovať skutočnosti a dôkazy na svoju obhajobu, podávať návrhy a opravné prostriedky.

Senát najvyššieho súdu poukazuje na to, že skutočnosti, ktoré sa obvinenému z priestupku kladú za vinu, musia byť sformulované v skutku. Správny orgán vykonávajúci priestupkové konanie musí preto skutok sformulovať presne a úplne. Pokiaľ v ďalších štádiách skutok rozšíri alebo doplní, alebo spresní, musí umožniť obvinenému z priestupku sa k novo sformulovanému resp. doplnenému skutku vyjadriť. V danom prípade žalovaný ako odvolací správny orgán skutok preukázateľne spresnil, preto mal žalovanému umožniť k spresnenej formulácii skutku sa vyjadriť. Ide o dodržanie formálne ustanoveného procesného postupu. Správny orgán nemôže selektovať závažnosť skutočností doplnených

do skutku. (V prípade, že zo skutku by boli vypustené určité skutočnosti, upovedomenie nemusí byť nevyhnutné).

Právnym základom však nie je ustanovenie § 33 ods. 2 zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov tak, ako uviedol krajský súd, ale ust. § 73 ods. 2 všeobecného predpisu o priestupkoch.

Najvyšší súd ďalej zistil, že žalovaný formálne zmenil výrok o vine a súčasne ponechal v platnosti výrok o treste. Uvedenú skutočnosť najvyšší súd hodnotí ako podstatnú vadu priestupkového konania. Výrok o treste má akcesorickú povahu k výroku o vine z priestupku. Akákoľvek formálna zmena vo výroku o vine má za dôsledok povinnosť správneho orgánu nanovo rozhodnúť i o uložení trestu. Žalovaný pritom v ďalšom konaní musí rešpektovať zásadu zákazu reformácie in peius vyjadrenú v § 82 všeobecného predpisu o priestupkoch.“

Vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 Ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že **ich budú správne vykladať a aplikovať** (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09).

Nakoľko najvyšší súd v konaní žalovaného správneho orgánu zistil takú vadu, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia (§ 250j ods. 3 O.s.p.), je nutné konštatovať, že napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a jeho postup nie je v súlade so zákonom. Pochybil preto krajský súd, keď žalobu zamietol. Z dôvodu, že uvedená vada sama osebe má za následok nezákonnosť rozhodnutia, k ďalším námietkam žalobcu najvyšší súd už neprihliadal.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zamietajúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom konaní je žalovaný v zmysle § 250ja ods. 4 O.s.p. viazaný

právnym názorom súdu, pričom zároveň **je povinný sa vysporiadať aj so všetkými námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní.**

Podľa § 250ja ods. 4 O.s.p. súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal **náhradu trov konania** pozostávajúcich zo sumy zaplatenej titulom **súdnych poplatkov** v sume 132 € (za žalobu a odvolanie po 66 €) a z **trov právneho zastúpenia** žalobcu advokátom v prvostupňovom a odvolacom konaní v celkovej sume **385,79 €**.

Trovy právneho zastúpenia tvorí tarifná odmena vypočítaná podľa § 11 ods. 1 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte len „vyhláška“) za 2 **úkony právnej služby** (príprava a prevzatie veci 12.2.2010, žaloba) vo výške po 120,23 € s paušálnou náhradou vo výške 7,21 € a za 1 úkon právnej služby (odvolanie vo veci samej) vo výške 123,50 € s paušálnou náhradou vo výške 7,41 €. **Trovy právneho zastúpenia** predstavujú teda spolu sumu **385,79 €**.

Náhradu trov konania je žalovaný povinný zaplatiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu v súlade s § 149 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. júla 2012

JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Peter Szimeth

